

Hvem omgås sandheden lemfældigt?

Når der ligefrem bruges udtryk som »usande påstande« og »lemfældig omgang med sandheden«, bliver man selvfølgelig ked af det, når man selv er et Jehovas vidne og gerne vil bære sig ærligt ad, skriver Michael Bjørk på mange trosfællers vegne som svar på kronikken den 8. september: »Jehovas Vidner omgås lemfældigt med sandheden«. Han sætter derfor visse ting ind i deres rette sammenhæng

Kronik

Af Michael Bjørk

BAGGRUND:

(1) En journalist ved et stort jysk dagblad træffer en 26-årig mand fra Bosnien. Den unge mand har fået et nyt livssyn i Danmark. Han er holdt op med at hade sine fjender. Selv serber og kroater ser han som potentielle venner.

Først når man har lært at elske sine fjender, lærer man at have venner, siger han i den jyske avis. Hvorfor? Han er blevet et af Jehovas Vidner. Journalisten fortæller, at det var en positiv oplevelse at møde bosnier og hans venner.

(2) Reporteren taler med et af Jehovas Vidner, Erik Jørgensen, fra det danske landskontor. Jørgensen bekræfter, at Jehovas Vidner forkynder for såvel danskere som til flyttere og flygtninge, som de altid har gjort. Han tilføjer, at udlændinge ofte er mere åbne for samtaler om tro, og at en del af dem lytter.

(3) Nogle aviser og en enkelt tv-avis refererer dette. Og så ikke mere.

(4) Jo. I DAGBLADET/Frederiksborg Amts Avis den 8. september farer en mand op af en æske og afleverer en omfangsrig kronik med nogle ganske syrlige angreb på trosamfundet Jehovas Vidner.

Manden, der hedder Cyril Malka, præsenterer sig som psykoanalytiker og specialist i en række ting.

Udenforstående må finde det vanskeligt at følge med i hans mange påstande, men de vil nok sidde tilbage med det indtryk, at han ikke kan lide Jehovas Vidner. Og det er måske også hovedforklaringen på hans udfald. Nu er det sikkert svært for en psykoanaly-

tiker at analysere sig selv, men en kollega må kunne finde frem til, hvad der ligger bag Malkas had. Kan det være noget andet end rent objektive overvejelser? Det vil vi lade ligge.

Men når der ligefrem bruges udtryk som »usande påstande« og »lemfældig omgang med sandheden«, bliver man selvfølgelig ked af det, når man selv er et Jehovas vidne og gerne vil bære sig ærligt ad. Vi bliver vist nødt til at sætte visse ting i deres rette sammenhæng.

Hvem er mest religiøs?

Er danskere mere religiøse end udlændinge, eller omvendt? Vi har vores erfaringer - Malka har åbenbart sine.

At mange folkeslag har en mere åben, gæstfri og lydhår kultur end os herhjemme, er vist en kendsgerning. Meget tyder også på, at det stadig kan være svært at tale med os danskere om Bibelen og om vores egen tro. Men ifølge Malka er dette altså ligefrem »en usand påstand«.

En sådan bedømmelse er ikke værd at strides om. Hvis danskere virkelig gerne vil drøfte Bibelen, kan vi kun være glade. Jehovas Vidner har nok mere erfaring i at prøve at få den slags samtaler, end de fleste andre har, så vores indtryk burde have en vis vægt. Men lad det være.

Jeg må dog pege på, at tro er mange ting. At vi i Europa efterhånden snakker en del om stemninger og oplevelser, er jeg ikke i tvivl om. Malka har også ret i, at Pinsekirken og herlighedsteologien har fremgang, og det forbavser mig ikke.

Den åndelige fattigdom har desuden ført til, at mange henter deres holdninger fra et stort tag-selv-bord. Og når man står ved bufeten, kan man jo bruge megen tid på at diskutere indbyrdes, hvad man hver især har fyldt på sin religiøse tallerken. Måske er det det, Malka mener.

Men det er ikke på det plan, Jehovas Vidner søger samtaler. Vi tilbyder ikke stemning, trip, orgelbrus, guitarsang, åndelig selvbetjening, tændte vokslys eller succes i business. Vi har ikke andet at give end den kristendom, Jesus forkyndte. Den, der giver håb, men også stiller krav til det enkelte menneske.

Udlændinge er kloge nok

Vi tror faktisk ikke, at indvandrere er dummere end andre. Det må glæde Cyril Malka. Vi forkynder for alle på lige fod og har ikke særlige kampagner rettet mod udsnit af befolkningen. Når nogle gerne vil snakke med os, glæder det os. Hvis nogle ikke vil, siger vi farvel med et smil.

De udlændinge, Jehovas Vidner træffer, er lige så kloge som danskere, og det er groft, når man påstår, at de let kan bedrages. Hvilket syn på udlændinge ligger bag en sådan tankegang? Flertallet kender udmærket Jehovas Vidner fra deres hjemland, og det er ikke nyt for dem at træffe Vidnerne. Vi er aktive i over 230 lande.

At Jehovas Vidner skulle have uddelt »deres egen bibel« til serbo-kroater allerede ved ankomsten, passer ikke. Vi har slet ikke no-

gen »egen bibel« på serbo-kroatisk. Hvis vi har foræret nogle folk et eksemplar af en bibel som den, kirken også bruger - hvad så?

Når nogle har mistet alt, trænger de til Skrifternes trøst ligesom alle andre. Det ville være forkert af en kristen forkynder at holde sig borte. I øvrigt ligger det Jehovas Vidner fjernt at søge tilslutning fra nogle, der ikke ved, hvad de gør. Det er svært at blive et af Jehovas Vidner. Det kan ikke lade sig gøre, uden at personen véd nøjagtig, hvad han eller hun går ind på.

Frem eller tilbage?

Malka mener, at Jehovas Vidner vil camouflage en tilbagegang. Hertil må siges, at trosamfundet globalt set er i stor vækst. Sidste år så vi den største tilgang nogen sinde.

I Danmark har Jehovas Vidner ikke den samme tilstrømning i øjeblikket. Hvad årsagen er, skal jeg ikke gisne om. Men jeg ved, at en kristen forkynder har til opgave at virke for sin tro, uanset hvordan tiderne er - resten ligger i Guds hænder. Der kan være tider med stor respons og tider med modvind. Sådan var det for de første kristne, og sådan er det stadig.

Mange døde?

Der stod en forfærdende påstand i Cyril Malkas artikel: »Det antal mennesker, som er døde på grund af manglende blodtransfusion, kan ikke tælles op længere.«

Sjældent har man hørt noget så horribelt. Vi må jo selv vide, om det er tilfældet, og jeg kan heldigvis afvise det. Vores holdning til blodtransfusion har tværtimod ført til meget godt, og den vinder større og større respekt. Læger overalt i verden bekræfter, at behandling uden blod indebærer store fordele. Man skånes for smitterisiko (hepatitis, hiv og meget andet), immunsuppression, komplikationer ved uforlidelighed med mere. Sygehistorier fra Jehovas Vidner (blandt andet fra Aarhus Kommunehospital) viser, at disse har overlevet meget lave hæmatokrit-tal.

At et Jehovas vidne dør i en situation, hvor nogle mener, at blodtransfusion virkelig kunne have hjulpet - det sker så sjældent, at de fleste Jehovas Vidner slet ikke kender et sådant tilfælde. Selv ikke efter mange år i bevægelsen.

Udsagnet skulle have lydt: »Det antal Jehovas Vidner, som er blevet hurtigt raske uden at have fået blodtransfusion, kan ikke tælles op.«

Jehovas Vidner holder sig stadig fra blod. Ved blod forstår vi enten fuldblod eller en af de fire komponenter: røde blodlegemer, hvide blodlegemer, blodplader og blodplasma. Hvis man af blodet kan udskille nogle bestanddele, der forekommer i ganske små mængder i blodet, anser vi det for at være den enkeltes afgørelse, om noget sådant kan indtages (f.eks. serum). Malka roder lidt i sin brug af ordet komponent og prøver at opstille et regnestykke, der skulle sige, at vi gerne må modtage blod. Jeg ville gerne se en læge gå hans regnestykke efter.

Så vidt jeg kan se, påtager Malka sig at fortælle, hvad vi som Jehovas Vidner mener, føler og forventer. Han tror, vi er skuffede og

har det dårligt. Der må jeg skuffe ham. Vi har det godt.

Vores forståelse af Bibelen kommer ved studium og granskning. Den kommer ikke på én gang, og derfor er der visse ting, vi forstår bedre nu end tidligere. Det grundlæggende har vi dog forstået uændret fra første færd: At Gud er til, at han taler til os gennem Bibelen, at hans søn Jesus Kristus er menneskenes frelser, og at Gud vil indføre sit fredsrige.

Den kristne forventer, at hans Herre og Mester kommer. Det er der ikke noget nyt i - faktisk er det også en del af Folkekirkens tro. Men »ingen kender dagen og timen«, sagde Jesus, og det holder Jehovas Vidner sig til.

Måske har vi tidligere knyttet nogle forventninger til visse tidspunkter - dog ikke så massivt, som det antydes. Et spørgsmål går ud på, hvad Jesus mente med, at »denne generation« ikke skulle forsvinde, før han var kommet i sin magt. Vi har fået set ordet generation som et udtryk for det tidsrum, et menneske kan leve. Nu forstår vi det - ud fra den måde, Jesus ellers bruger ordet på - som udtryk for en generel periode af begrænset varighed og kendetegnet af en bestemt ånd.

Der ligger det positive i det, at man ivrigt har set hen til Herrens komme. Måske har iveren skruet forventningerne lidt op nogle gange - men i det mindste har man da ikke opgivet at tro på ham. Den, der ventede på sin elskede en lørdag aften, ville også fare op, hver en gang at døren gik. Holder man op med at reagere, betyder det vel, at kærligheden er falmet.

Hvornår og hvordan Bibelens Harmagedon kommer, ved vi ikke. Den kristne skal bare holde sig vågen og aktiv. Så meget ved vi. Det er vi tilfredse med, og det giver os nok at gøre.

Intet får Jehovas Vidner til at gå i krig. Vi holder os fuldstændig uden for alt militær og vil hellere selv lade os skyde, hvis nogen en dag vil tvinge os til at bruge våben mod andre. Det var tilfældet under den anden verdenskrig, og sådan er det stadig.

Hvis staten i dag forlanger en ikke-militær tjeneste af os, en samfundsnyttig opgave af en art, siger vi ja. Det er en lempelse i forhold til før - men et fremskridt, og jeg kender ingen, der føler sig stødt over det. Spørgsmålet om uniform er underordnet (vi har både togkontrollører, styrmand, rådhusbetjente osv.). Men vi bærer ikke våben og støtter heller ikke militæret ved kontorarbejde, våbenproduktion eller andet. Derved bliver det.

Jehovas Vidner er et samfund, der ærligt bestræber sig på at læse og forstå Bibelen og følge dens forskrifter. Den 26-årige bosnier, der lærte at elske sine fjender, er kun én af dem. Vi nyder godt af et varmt og gemytligt fællesskab. Vi føler selv, at vi har et godt forhold til vores omgivelser og et rigt og nuanceret liv med mange glæder. Og vi har kunnet hjælpe mange til at få greb om deres egen tilværelse.

Man lærer os bedst at kende ved at tale med os selv.

Michael Bjørk er forlagssekretær i Holbæk og tilknyttet Jehovas Vidner.